

LBRIS

We know
books

Elefterios G. Elefteriadis
Psiholog M.Sc.

**Spune-mi un motiv să trăiesc
Căutând scopul vieții**

Traducere din limba greacă
Cristian Spătărelu

EDITURA EGUMENITA
2022

Cuprins

În loc de prolog.....	5
În Sfântul Munte	7
E nevoie de o destinație.....	14
Trăiește-ți viața!.....	16
„Mi-e frică să se lumineze de ziuă”	19
Ce le-ai spune?.....	27
Ce este scopul vieții?.....	30
„Darul” morții	33
Care este scopul?	37
De ce Hristos?	41
Doar „Hristos a înviat”	44
Mecanism de apărare.....	52
Substituenți	55
Scopul le influențează pe toate.....	59
Obiective și scop.....	64
Păcătosul consecvent	67
Doi vrăjmași are omul	73
Niciodată nu-i târziu	78
De unde să încep?	80
Psiholog sau duhovnic?	82
Simplitatea ne va mântui	85
Când luminile se sting.....	91
Zi de zi	95
Părintele Eusebiu	97
Epilog	99
Nota 1.....	100
Nota 2.....	101

Traducerea s-a făcut după originalul grecesc:

Ελευθέριος Γ. Ελευθεριάδης

ΠΙΣ ΜΟΥ ΕΝΑΝ ΛΟΓΟ ΠΙΑ ΝΑ ΖΩ

© Editura Egumenița pentru prezenta ediție

Corector: Oana Raluca Pleșa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ELEFTERIADIS, ELEFTERIOS G.

Spune-mi un motiv să trăiesc : căutând scopul vieții /
Elefterios G. Elefteriadis... ; trad. din lb. greacă: Cristian
Spătărelu. - Galați : Egumenița, 2022
ISBN 978-606-550-488-2

I. Spătărelu, Cristian (trad.)

2

În loc de prolog

Această carte nu este științifică.

Nu este nici o carte de psihologie.

Dacă la asta te așteptai când ai luat-o în mână, atunci mai bine las-o jos.

Las-o jos, pentru că nu-ți va plăcea ceea ce vei citi în paginile care urmează.

Sunt unele lucruri care nu dau roade dacă ogorul nu este fertil, pregătit.

Cartea aceasta are nevoie de dispoziție bună. De bună intenție din partea celui care o ține în mână. Din partea celui care o citește.

În această carte nu spun lucruri de-ale mele.

Nu.

Cele pe care le scriu nu sunt lucruri noi sau vreun secret.

Sunt cunoscute. De oricine.

În fața ochilor noștri, deschise, la dispoziția fiecărui om, de două mii de ani.

Această carte nu este nici strict teologică.

Nu sunt teolog. Poate că aș fi vrut să fiu, dar nu sunt.

Această carte este omenească.

Îți vorbesc, îți scriu, așa cum îi vorbesc unui prieten. Așa cum vorbesc cu soția mea, cu frații mei – și sunt

LIBRIS | We know books
mulți -, cu părinții mei, cu toți cei pe care-i iubesc - și aceștia sunt mulți.

Deschide-ți mintea și citește cu atenție!

Cu cât se poate de mare atenție.

Iar dacă, la finalul lecturii, în cele din urmă nimic nu te-a emoționat, nu-i nimic. Pur și simplu ai citit o carte mediocră. N-o să fie nici prima, nici ultima.

Însă dacă ceva s-a mișcat în tine, dacă ceva, fie și cât de mic, foarte mic, te-a impresionat, atunci cultivă-l și caută-l cât poți.

Multă sporire și stai lângă Maica Domnului, frate!

Elefteriadis G. Elefterios
Sidirokastro Serres, Macedonia,
Iulie 2021

În Sfântul Munte

Sfântul Munte.

Vară. Cer senin. Mare albastră.

Și cald. Foarte cald.

Corăbioara de la Ierissos ne-a lăsat la arsanaua Mănăstirii Pantocrator.

Doisprezece inși.

Zece dintre ei puști. Elevi și studenți. Anturajul fraților mei.

Șmecherași. Copii de cartier.

Dacă i-ai fi întâlnit în lume, nu te-ai fi gândit că ai putea să-i întâlnești la vreo mănăstire. Și totuși. Cei mai mulți dintre aceștia sunt deja „veterani” în Sfântul Munte.

Am urcat asudați scările de piatră care conduc la foisorul ce se află lângă intrarea mănăstirii. De acolo se văd clar vârful Athonului și Mănăstirea Stavronichita. După ce ne-am tras puțin sufletul, am intrat.

Acolo ne aștepta arhondarul, părintele Ilarion, cu rahat și apă.

„Bine ați venit, copii! Bine ați venit!”.

Sunt unii oameni care te fac să te simți liber atunci când te afli lângă ei. Sunt unii oameni în fața cărora îți poți deschide sufletul.

Din cauza gălăgiei pe care o făceam au ieșit în curte Porfirie împreună cu părintele Nichita.

Iarăși îmbrățișări, sărutări pe obraz, iarăși urări de bun venit.

— Să mergem să ne aranjăm în camere și după aceea să ne închinăm la Maica Domnului!

Maica Domnului „Gherontissa” („Stareța”) este icoana centrală a mănăstirii. Maica Domnului în picioare, fără Hristos în brațe, cu mâinile întinse în poziție de rugăciune, zâmbind.

Aceasta este Stăpâna mănăstirii. Ea le hotărăște pe toate.

Puștii s-au împărțit la ascultări. Unii la bucătărie, alții la magazie, alții la lemne. Am rămas eu și Giannis. Cei doi „adulti”.

Giannis îmi este prieten. Prieten bun.

A venit pentru prima dată în Sfântul Munte.

Înalt, puternic, foarte inteligent. Spirit neliniștit. Om care caută. Caută mult. Caută prin „de ce”-urile acestei lumi.

Însă știi...

Să gândești mult în epoca contemporană este binecuvântare, dar și blestem.

E matematician.

Își termină doctoratul.

Nu e mult timp de când s-a întors de la Zurich. A fost acolo cu un program de cercetare pentru aproximativ un an.

Stăteam într-o seară la un pahar de vin pe balconul meu și acolo i-am spus că o să merg în Sfântul Munte.

Nu ca să mă fac monah. În vizită.

Călugăria este grea...

„Iar căsătoria este împovărătoare”, ar putea spune cineva glumind.

— Vreau să vin și eu, mi-a zis.

Și iată-l... Prima dată în grădina Maicii Domnului.

— Ce trebuie să facem? m-a întrebat.

— Aici programul este făcut de Maica Domnului, i-am răspuns.

Am ieșit din spațiul mănăstirii și am început să coborâm spre grădini. Ne duceam să-l văd pe prietenul meu, Prodromos. Prieteni de mici. La școală împreună. La facultate împreună. Până în urmă cu treisprezece ani.

Într-o zi le-a lăsat pe toate și a plecat. A plecat și s-a îmbrăcat în haine negre. S-a făcut monah. De atunci se află în Sfântul Munte.

— Cum se poate face cineva monah? Cum poate lăsa lumea și veni aici? m-a întrebat Giannis în timp ce coboram...

— E dragoste, i-am spus. Dragoste. Nu poate fi explicată rațional. După cum eu sunt îndrăgostit de soția mea, cam așa și el. Cam așa și cei mai mulți care lasă lumea aceasta și vin aici...

— Dar trebuie să existe o explicație. O explicație logică.

Nu i-am răspuns. Am rămas tăcut și am continuat să mergem.

L-am găsit pe Prodromos.

Plin de praf, de sudoare, murdar, negru de soare, printre roșii și dovlecei. Dar cu un zâmbet uriaș pe față.

— Vă așteptam, ne-a spus.

Ne-am îmbrățișat strâns și am rămas puțin așa.

Sunt mândru de el. Nu-mi pot explica de ce, dar, de fiecare dată când mă gândesc la el, simt o mândrie bună.

Ne-am spus câteva cuvinte la repezeală.

— Ce-o să faceți acum de dimineață? ne-a întrebat.

I-am spus că nu avem ceva aranjat...

— M-am gândit că ar fi bine să mergem până la Kapsala. La părintele Eftimie. Tu ce zici? I-am întrebat.

— Da, da... La părintele Eftimie. Odată am așteptat șase ore pentru a-l putea vedea. Dar n-am reușit. Să mergeți. Să mergeți... Știți drumul?

Am dat din cap că nu.

— Veniți cu mine...

L-am urmat.

— Să urcați pe cărarea spre Proorocul Ilie, până ieșiți în drumul central. Iar de acolo s-o luați spre Karyes. Înainte de a ajunge, la o curbă, veți vedea lume adunată. În felul acesta veți știi că ați ajuns. Astăzi părintele Eftimie primește lume.

Ne-am îmbrățișat iarăși. Am convenit să vorbim după Vecernie și am început împreună cu Giannis să urcăm coasta...

Drumul nu era ușor. Cărarea era năpădită de buruieni și ramuri și asta făcea urcușul mai greu. Mergeam încet și am început să discutăm.

— Încearcă să-i explici unui european ce se întâmplă aici, îmi spunea și îmi repeta. E illogic.

Oameni care aveau de toate, oameni cu studii, cu diplome, oameni cu bani, oameni bogați, oameni talentați, le-au lăsat pe toate și au venit aici, pe stânci, să trăiască în sărăcie, în anonim, în condiții vitrege. Iarna suferă de frig și sunt bătuti de vânt, iar vara sunt arși de soare. Încearcă să le explici asta europenilor. L-ai văzut pe Prodromos? Ai văzut unde lucrează. Era în căldură și în praf. Negru la față. Istovit. Obosit. Ar fi putut acum să fie mai bine.

Prodromos fusese farmacist. Iar înainte de a pleca obținuse și bursă.

— Le-a lăsat pe toate acestea și iată-l! a continuat. Stă pe brânci prin pământ și se chinuie cu castraveți și roșii. Acum să-i explici unui european toate acestea. Și îmi închipui că nu e singurul...

— Nu, i-am spus. Nu este singurul.

Și mi-am amintit că am întâlnit odată un monah începător.

Se numea Nicolae.

Le-a lăsat și el pe toate și a venit aici.

Și el și atâția alții.

Oameni cu poziții, cu nume, cu putere, cu averi, care le-au lăsat pe cele ale lumii și au venit să se călugărească...

— Și lasă-i pe europeni..., a continuat. Nici eu nu înțeleg, Lefteris. Cum de vin aici? Cum de vin aici și le lasă pe toate în urmă?

Pentru a doua oară nu i-am răspuns. Poate pentru că am crezut că răspunsul pe care-l aveam nu-l putea satisface...

Era cam un ceas de când mergeam, când am văzut cum de pe un ogor coboară un părinte.

– Binecuvântați, i-am spus.

– Domnul, a răspuns. Domnul, băieți. Încotro vă duceți?

– Mergem la părintele Eftimie.

– A, bine! a zis. Să mergem împreună. Și eu tot acolo mă duc.

Ne-am oferit să-l ajutăm cu lucrurile. Avea un rucsac destul de greu. A acceptat. Și am început să mergem.

Ne-a spus că este din Halkida, dintr-un sat. Tată a opt copii, dacă nu greșesc. Mergea la părintele Eftimie ca să-și viziteze fiul. A plecat la călugărie acum câteva luni și era prima oară când se ducea să-l vadă.

– Nu l-am văzut îmbrăcat în rasă, spuse.

Vorbind despre una și despre alta, am ajuns.

Am deschis poarta și am intrat într-o grădină.

Acolo, sub un foisor, lume multă. Mare de lume.

Și la mijloc un monah...

Părintele Eftimie le vorbea.

Ce au ieșit să vadă în pustie? (Matei 11, 7-10), mi-am amintit de cuvintele evanghelistului.

Precum toți, am ascultat și noi.

A spus diferite lucruri.

– Să ne împotrivim! Să ne împotrivim prin orice mijloace!

Doar aceste cuvinte le-am reținut de la părintele Eftimie.

Ne-a tratat, am luat binecuvântarea și am plecat, ieșind în drum.

– Și acum? l-am întrebat pe Giannis. Acum unde vom merge? Ce vom face?

– În Elveția, mi-a spus, am aflat acestea: dacă lași un drumeț liber, nu va merge nici zece pași. Însă dacă-i dai o țintă, adică să urce, de exemplu, pe vârful unui munte, atunci îl vei vedea mergând kilometri întregi. Ai auzit despre unele întruniri care se fac? Antrenamente, echipări, planuri, organizare... Omul are nevoie de mobil, are nevoie de scop pentru a umbla.

– Cred că ai răspuns, Giannis...

– Ce vrei să spui? m-a întrebat.

– Cred că ai răspuns tu la cele despre care m-ai întrebat în legătură cu monahii care au venit aici... Le-au lăsat pe toate în urmă, pentru că au vrut ceva. Le-au lăsat pe toate în urmă pentru că motivul, scopul, destinația, merită efortul...

De data aceasta el era cel care nu vorbea.

– Să urcăm spre Schitul Proorocului Ilie, am zis. Și am apucat-o pe drum.

E nevoie de o destinație

Vreau să te gândești la o corabie.

O corabie care are cele mai bune standarde.

O corabie care a fost construită în cel mai bun șantier naval. Tot ce a fost mai modern, mai rezistent, mai bun, a fost folosit pentru construcția ei.

Am căutat cei mai buni marinari. Cei mai buni profesioniști pentru a o pune pe valuri. Am luat și cei mai buni mecanici. Și am căutat să găsim și un căpitan experimentat. Căpitan care este învățat cu furtunile.

I-am umplut și hambarele. Le-am umplut cu alimente, cu băuturi, cu apă și cu tot felul de provizii.

Am cumpărat și cele mai bune instrumente de navigare. Am luat cele mai corecte hărți. Și am instruit echipajul, încât să știe să le citească. O corabie care le are pe toate. O corabie complet echipată.

Deci vreau să-ți imaginezi că luăm această corabie și o lansăm pe mare. Cu alai și onoruri. Și o lăsăm să plutească liberă. Să meargă unde vrea...

Însă dacă acestei corăbii nu-i dăm o destinație, dacă nu-i dăm un parcurs, să știi că este condamnată să se scufunde.

Oricât de puternică ar fi. Oricât de echipată.

Va cutreiera în stânga, va cutreiera în dreapta, va cutreiera peste tot... Dar dacă nu are un parcurs

trasat, e condamnată ca la un moment dat să se scufunde.

Poate că o să intre în ape care nu sunt pe hartă.

Poate că o să cadă în mâinile piraților și răufăcătorilor.

Poate că se vor termina alimentele și apa.

Nu se poate ca o corabie să nu aibă destinație...

Destinația îi dă siguranță. Destinația îi dă sens. Destinația este cea care face diferența între viață și moarte.

E nevoie de destinație.

Ține minte asta.

E nevoie de destinație.